

ת"פ 18350/06/14 - מדינת ישראל נגד מולה יברקן

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 18350-06-14 מדינת ישראל נ' יברקן
בפני כבוד השופט, סגן נשיאה חגי טרסי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מולה יברקן ע"י ב"כ עו"ד תילאווי

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום ובו שני אישומים הנוגעים למערכת היחסים בינו לבין בת זוגו דאז, הגב' ישומה טירונך (להלן: "המתלוננת") ובני משפחה נוספים שהתגוררו עמם באותה עת בדירת המתלוננת בנתניה: בתה רוזה ובן זוגה של הבת, גדי אסרס (להלן: "גדי").

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 5.6.14, בסמוך לשעה 21:30, עת עסקה המתלוננת בעבודות מטבח, ניגש אליה הנאשם והחל בוויכוח עמה על רקע חשדו כי לא יצאה את הבית קודם לכן לעבודתה כי אם למטרה אחרת. באותן נסיבות אמר הנאשם למתלוננת "או הגופה שלך את או הגופה שלי אני", וכן: "בשביל מה את צריכה לחיות בכלל". בנוסף, התקשר הנאשם אל מעסיקה של המתלוננת, מר שמעון תורן (להלן: "שמעון") 12 פעמים, ובאחת הפעמים אמר לו "מי אתה בכלל שתקנה מכונת כביסה לחברה שלי, אני קונס אותך ב-30,000 ₪ ואם אתה לא תיתן לי אני אתבע אותך במס הכנסה" וכן הוסיף שלא יתקרב למתלוננת וגידפו. בהמשך, אמר הנאשם למתלוננת כי לא היא ולא הוא יגורו בבית הזה.

לאור דברים אלו, התקשרה המתלוננת למשטרה ולאחר שהגיעו השוטרים עזב הנאשם את הדירה. בשלב מאוחר יותר, שב הנאשם למקום, הניח קרטון בסמוך לדלת הבית והציתו. המתלוננת ובני משפחתה פנו למשטרה להגשת תלונה, ובחלוף כ-40 דקות, שב הנאשם לבית והצית את דלת הבית בשנית. בתגובה אמר גדי לנאשם "אתה היום מת" והנאשם השיב "זה עוד כלום, אני אראה לכם מה זה". כתוצאה ממעשיו של הנאשם, אשר בוצעו תחת השפעת אלכוהול, נשרפה דלת הבית ופיח מילא את המסדרון.

בגין המעשים המפורטים באישום הראשון, מיוחסות לנאשם עבירות איומים כלפי המתלוננת וכלפי שמעון ועבירה של היזק לרכוש במזיד - עבירות על סעיפים 192 ו-452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") וכן עבירה של

הטרדה באמצעות מתקן בזק - עבירה על סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב - 1982 (להלן: "חוק התקשורת").

על פי המפורט במסגרת האישום השני, בערב חג העצמאות בשנת 2013, בסמוך לשעה 23:00, בביתם המשותף, על רקע אי שביעות רצונו של הנאשם מהקניות אותן ערכה המתלוננת, ניגש הנאשם אל המתלוננת, בעודה עומדת במטבח, אחז בכתפיה, ניער אותה, דחף אותה לעבר הגז, אמר שיהרוג אותה ונשך בפניה, בסביבות עינה. כתוצאה ממעשים אלו נגרמו למתלוננת סימן אדום מסביב לעינה ונפוחות שגרמה לסגירת העין. בגין מעשים אלה מיוחסים לנאשם עבירות תקיפת בת זוג אשר גרמה לחבלה של ממש ואיומים - עבירות על סעיפים 382(ג) ו-192 לחוק.

בתגובתו לכתב האישום, כפר הנאשם במעשים שיוחסו לו בכתב האישום. הנאשם טען כי אמנם היה בבית במהלך חלקו הראשון של האירוע המתואר באישום הראשון אך לא ביצע המיוחס לו. בנוסף, ציין כי לא שב לדירה לאחר שעזב אותה עם השוטרים, כך שלא נכח במקום במהלך חלקו השני של האירוע המתואר ולא ביצע המיוחס לו. עוד כפר הנאשם במיוחס לו באישום השני. בנסיבות אלה הובאו בפני מכלול הראיות הנוגעות לאירועים המתוארים בכתב האישום. לאחר שנתתי דעתי לראיות ולטיעונים שהובאו בפני, מצאתי להרשיע הנאשם אך בחלק מהעבירות שיוחסו לו. באישום הראשון, לא שוכנעתי ברמה של מעל לכל ספק סביר כי הנאשם איים על המתלוננת או על שמעון, או כי עבר עבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק, ולפיכך החלטתי לזכות אותו מעבירות אלה. מנגד, שוכנעתי ברמת ההוכחה הנדרשת להרשעה בפלילים כי הנאשם הצית פעמיים אש בסמוך לדלת דירתה של המתלוננת באופן שגרם לנזק, ועל כן יש להרשיעו בעבירה של היזק בזדון. באשר לאישום השני, שוכנעתי כי הוכחה אחריותו של הנאשם לעבירת התקיפה אשר גרמה לחבלה של ממש, אך באשר לעבירת האיומים נותר בעיני ספק ממנו זכאי הנאשם ליהנות. להלן יובאו נימוקיי.

פרשת התביעה:

מטעם התביעה העידו המתלוננת ויתר בני משפחה ששהו בדירתה במועדים הרלבנטיים: רוזה, גדי ובן נוסף של המתלוננת בשם אנדרס יוהנס. כמו כן העיד שמעון, מעבדה של המתלוננת, בנוגע לשיחות הטלפון שניהל עם הנאשם. בנוסף, העידו מספר שוטרים לגבי פעולות חקירה בהן היו מעורבים, וכן הוגשו בהסכמה מסמכים נוספים שערכו חוקרי המשטרה. אתאר כעת את המרכיבים המרכזיים של עדויות אלה.

עדות המתלוננת:

המתלוננת העידה בשפה האמהרית ומסרה דבריה באמצעות מתורגמן. עדותה נפרשה על פני שני דיונים, כאשר בראשון מביניהם נשמעה העדות הראשית ובשני חקירתה הנגדית. בפתח עדותה הראשית הבהירה כי היא והנאשם בני זוג והתגוררו יחד בדירתה כ-6 שנים. לאחר מכן התבקשה להתייחס לאירועי יום 5.6.14 וצינה כי מדובר ביום בו הגיעו אחיותיה לבקר את בתה שילדה. לדבריה **"כשאני הרתחתי קפה לאורחים הוא הלך הלך ושוב והתחיל להגיד איפה הייתי, אני אחנוק אותך. הוא לא נתן לי לעבוד ולא אפשר לי להגיש אוכל, הוא הפריע תמיד."** (עמ' 45 ש' 20-23). כשליוותה את האורחים החל לצעוק, ולאחר מכן סירב לאכול והפריע לבני הבית לישון. כשנשאלה מה אמר או מה צעק השיבה שהנאשם צעק **"אני אהרוג אותך"** (עמ' 46 ש' 1-2).

בשלב זה של האירועים פנתה בלית ברירה לעזרת המשטרה. השוטרים הגיעו ומצאו אותו שותה בירה. השוטרים ביררו

למי שיך הבית, ולאחר שהתברר כי מדובר בדירתה, הם הסבירו לנאשם כי עליו לצאת זמנית מהדירה. הנאשם קיבל 300 ₪ מבתה ויצא מהדירה. כעבור זמן מה אמרה בתה כי היא מריחה ריח של שריפה וכאשר פתחו את דלת הבית הבחינו שהתלקחה אש שמקורה בקופסת תחתונים של הנאשם, אותה לקח עמו כשיצא מהבית. ניתן היה לראות את הקופסה וכן את הגומי של אחד התחתונים שעלה באש. בעקבות זאת נלקחו היא וילדיה לתחנת המשטרה, ובמהלך שהותם שם שמעו מגדי על ההצתה השנייה. המתלוננת מסרה כי אינה זוכרת את השעות המדויקות בהן אירעו ההצתות, אך למיטב זיכרונה, אירוע ההצתה הראשון ארע בין השעות 20:00-22:00 והשני בסמוך לחצות.

לאחר מכן נשאלה המתלוננת ישירות מה אמר לה הנאשם באותו ערב, בטרם הוזמנה המשטרה והשיבה: **"הוא אמר או ששנינו נמות או שאני אחנוק אותך ואהרוג אותך"**. כשנשאלה מה עוד אמר, השיבה: **"אני אחנוק אותך, זה מה שהוא אמר. זה מה שיצא מהפה שלו"**. בעקבות תשובות אלה רוענן זיכרונה של המתלוננת מתוך הודעותיה במשטרה נ/3 ו-4/4 והיא אישרה את הפרטים שמסרה שם לפיהם אמר הנאשם **"אנחנו לא יכולים להיות במצב כזה או שאת או שאני"** וכן **"אני מאוד מצטער שלא עשיתי שום דבר שיצאתי סתם ככה"**. (עמ' 47 ש' 30 - עמ' 48 ש' 8).

כאשר התבקשה להתייחס לאישום השני, כלומר לאירוע משנת 2013, תיארה תחילה אירוע בוא לקח הנאשם את התיק שלה ודחף אותה במדרגות, בעת שהוזמנו לאירוע משפחתי. כשנשאלה לגבי אירועים נוספים התייחסה לאירוע שהתרחש במהלך יום העצמאות וצינה כי **"תמיד כשאני ישנה הוא אומר לי אני אכסה אותך, אני אסתום לך את הנשימה. אם רוצים להרוג זה לא בעיה, הוא יכול לכסות עם משהו שלא אנשום ויכול להרוג. תמיד הוא אומר את זה. לפני שחוגגים את חג העצמאות כ-4 ימים לפני כל המשפחה יוצאים ביחד ועושים קניות. אני אמרתי לו שנוציא ביחד כסף ונקנה ביחד. כשהלכנו לקניות הוא לא הצטרף לקניה, הוא הלך לשתות... הוא בא שיכור, הוא בא ואני ניסיתי לחמם את האוכל כדי שנאכל. אני ידעתי שהוא שתי והלכתי לחמם את האוכל... הוא בשני ידיים חנק אותי והעיניים כאבו לי... לא בידיים, בשיניים שלו. הוא נשך אותי בשיניים שלו מתחת לעין שמאל"**. (עמ' 48 ש' 32-20). המתלוננת הדגימה כיצד אחז הנאשם בבגדה בשתי הכתפיים ונשך אותה מתחת לעין שמאל. לאחר שנשכחה צעקה לעזרה, ואז הגיע גדי, ובהמשך גם בתה, שלא הייתה בבית בזמן האירוע.

המתלוננת נשאלה מדוע לא התלוננה מוקדם יותר במשטרה והסבירה כי הנאשם פעל בצורה זו רק תחת השפעת אלכוהול והיא קיוותה והאמינה כי התנהגותו תשתפר וכי יפסיק לשתות לשוכרה. עוד דחתה המתלוננת את טענות הנאשם בנוגע לסיוע הכספי שהעניק לה. לדבריה, הוא מוציא את מרבית כספו על שתייה, וספק בעיניה אם הוא אכן עובד ומרוויח כסף כפי שהוא טוען. כאשר עומתה עם טענתו לפיה התלוננה נגדו רק מכיוון שחששה לגורל דירתה הבהירה כי הוא רק חבר שלה, ולא מעבר לכך, כך שאין לו כל זכאות לבעלות על הדירה.

חקירתה הנגדית של המתלוננת נשמעה כאמור במהלך דיון נפרד, אשר התקיים כעשרה חודשים לאחר המועד בו העידה בעדות ראשית. החקירה התמקדה תחילה במערכת היחסים הכלכלית בין השניים, והמתלוננת טענה במסגרת זו כי אינה מאמינה כי הנאשם עובד וכי הוא רק שותה כל הזמן. עם זאת אישרה כי היו פעמים בהן נתן לה סכומי כסף במזומן בהיקף של כ-1,500 ₪ עבור השתתפותו בהוצאות הבית. עוד מסרה כי לבקשת הנאשם פתחה עבורו חשבון בנק, שהתנהל על שמה. לדבריה לא עשתה שימוש לצרכיה בכספים שהופקדו שם, אלא הייתה מושכת כספים, לבקשת

הנאשם, מוסרת לו את מרביתם ומקבלת ממנו כמה מאות ₪ בכל פעם, כהשתתפות בהוצאות. כאשר עומתה עם כמה מתלשי השכר של הנאשם, המעידים על הכנסה חודשית משמעותית בת כמה אלפי ₪, ציינה כי לעיתים היה עובד ולעיתים לא, וכי כל שהיא יודעת לומר הוא שהנאשם הכניס אותה לחובות ונטל הלוואות שאותן נדרשת המתלוננת להחזיר כיום.

בשלב זה של החקירה הנגדית התבקשה לתאר פעם נוספת את אירועי האישום הראשון וציינה כי חזרה מהעבודה בצהריים והכינה אוכל. הנאשם הגיע לדירה בסביבות 14:30 והיה שיכור. באותו זמן הגיעו גם אחיותיה לביקור. בזמן שהכינה אוכל הפריע לה הנאשם ואמר: **"או אני או את"**. בנוכחות בני משפחתה הוא צעק, הפריע, חקר את המתלוננת היכן הייתה ואמר כל הזמן: **"או אני או את"**. במהלך אותו לילה: **"הוא אמר אני אהרוג אותך, אני אכסה לך את הפה, אני אחנוק אותך, אני יהרוג אותך. אמר או אני או את היום"**. בעקבות זאת הוזעקו השוטרים ומצאו אותו שיכור. המתלוננת הבהירה כי מהשעה 14:30 שהו שניהם בדירה והוסיפה וציינה דברים שאמר הנאשם בסגנון: **"הוא מדבר, איפה את? אני אהרוג אותך? להרוג בן אדם זה קל. לשרוף וללכת זה גם קל. אני אין לי בעיה בבית סוהר, אני רגיל לבית סוהר, כל הזמן הוא אמר לי"**. (למכלול עניינים אלו ראו עמ' 68-69 לפרוטוקול).

לאחר מכן נחקרה המתלוננת לגבי קופסת התחתונים השרופה. היא אישרה כי לא ראתה את הנאשם מצית את הקופסה, אך הסבירה כי **"התחתונים שלו היו שם. הבגדים שלו. אני לא רבתי עם אף אחד ואין לי שונאים"**. לדבריה, התחתונים שקנתה לו היו בצבע שחור, אדום וכתום והיא ראתה אותם **"כשהגומי נשרף על הרצפה ועל הדלת"**. (עמ' 70 ש' 16-3). את קופסת הקרטון זיהתה משום שהיא זו שקנתה אותה, וכשנשאלה האם ראתה רק קרטון או גם את אחד התחתונים הבהירה כי: **"גם הבגד שרוף רואים, הוא מקולף, עם הקרטון ביחד. זה הכל תפוס אחד בשני עם הקרטון"** (עמ' 71 ש' 27-22). המתלוננת מסרה כי אותם שוטרים שהגיעו לדירה וגרמו ליציאתו של הנאשם, הגיעו למקום פעם נוספת לאחר השריפה הראשונה וחזו בתוצאותיה. כאן המקום לציין כי אין בתיק החקירה מסמך המאמת טענה זו. המתלוננת התבקשה להתייחס גם להצתת האופנוע של גדי מספר שבועות מאוחר יותר ולשריפה שפרצה בדירת קרובי משפחה בבאר שבע ומסרה כי אינה יודעת מי שרף את האופנוע ובאשר לדירה בבאר שבע נמסר לה כי מדובר היה בקצר חשמלי שגרם המזגן וכי הביטוח כיסה את הנזקים.

בשלב זה עימת הסנגור המלומד את המתלוננת עם דבריה בהודעתה נ/3 במשטרה לפיהם יצאה ביום האירוע לעבודת ניקיון קטנה בשעה 18:00 וחזרה כעבור שעה-שעתיים (נ/3 ש' 4-5), וזאת בניגוד לדבריה בבית המשפט ולפיהם לא יצאה מהבית מאז חזרה מהעבודה בשעה 13:30. המתלוננת עמדה על דבריה לפיהם חזרה מהעבודה בצהריים, ובשעות הערב יצאה מהבית רק על מנת ללוות את בני משפחתה לתחנת האוטובוס בתום הביקור. ב"כ הנאשם שאל האם הנאשם גם תקף אותה באותו ערב והמתלוננת השיבה: **"הוא דחף אותי בידיים ואומר או אני או את. הוא אמר אני אחנוק אותך... הוא חנק אותי, כמעט הרג אותי. הוא אמר אני אחנוק אותך. אני אהרוג אותך היום. הוא סתם לי את האף עם בגדים"**. (עמ' 75 ש' 27 - עמ' 76 ש' 4, וראו גם עמ' 76 ש' 32-26). כאשר נשאלה האם ביצע המעשים בנוכחות בני משפחתה ענתה כי הנאשם לא מתבייש, והוא חושב שהם לא שומעים. עוד טענה כי ביום השריפה הוא תפס במותניה, אל מול בני המשפחה שנבהלו מהמעשים. כאשר נשאלה מדוע לא גירשה אותו מהבית השיבה: **"אני אומרת תצא מהבית. הוא אמר לי אני לא מכיר משטרה. אם אני לא הורג אותך אני לא יוצא. המשטרה זה הבית שלי. אני הורג אותם ויוצא גם משם. הוא אמר זה לא בית משפט, זה הבית שלי..."**

(עמ' 76 ש' 22-25).

בהמשך, תיארה פעם נוספת את אירועי האישום השני ומסרה כי ערכו קניות לכבוד יום העצמאות ו"הזמנו שני מוניות והבאנו את הקניות... אחרי זה הוא בא שיכור, הוא אמר למי קנית את כל זה? כל הזמן הוא מפריע לנו. החבר של הבת שלי חזר מהעבודה...הבת שלי חזרה מהצבא. היא גם קנתה כמה דברים. הוא בא שיכור, נשך אותי בעיניים, דחף אותי, ואמר אני אהרוג אותך, למה קנית, נשך אותי בעין. מסמנת על עין שמאל... הבת שלי באה וראתה אותי עם העין שלי אחרי הנשיכה. החבר של בת שלי היה במקלח, הוא שמע שצעקתי, הוא בא עם מגבת, הפריד, הבת שלי באה והפרידה, הזמינה משפחות... כל המשפחה באו, אני גם בכיתי, היו לי דמעות בעיניים. אני לא הזמנתי משטרה, אני הייתי דפוקה, טיפשה שלא הזמנתי." (עמ' 77 ש' 15-29).

לקראת תום החקירה הנגדית (ראו עמ' 78 ש' 26 - עמ' 79 ש' 16) הוצג למתלוננת מסמך בשפה האמהרית. המתלוננת הסבירה כי מדובר במסמך הקשור לניסיונות שערכו בני משפחתה להביא להגעתם של בני משפחה נוספים מאתיופיה. לדבריה, מדובר במכתב המיועד לבני משפחתה, ואשר נגנב על ידי הנאשם מהארון בביתה. ב"כ הנאשם עימת את המתלוננת עם הטענה לפיה נועד המכתב למנוע את עלייתה ארצה של אחייניתה וכי המתלוננת היא שביקשה מהנאשם לשלוח אותו לגורמים שונים. על פי תזה זו, העלילה המתלוננת על הנאשם עלילת שווא על מנת למנוע ממנו להציג את המכתב בפני קרובי המשפחה הרלבנטיים. בתגובה, הבהירה המתלוננת כי אין כל קשר בין המסמך לבין התלונה וכי בני משפחתה כבר שוהים כולם בארץ.

עדות גדי:

גדי אסרס הנו בן זוגה ואבי בנה של רוזה, בתה של המתלוננת, אשר התגורר ביחד עם זוגתו בדירת המתלוננת במשך כשנתיים עובר למועד הנקוב באישום הראשון. לדבריו, עם תחילת המגורים המשותפים, הכיר את הנאשם כבן זוגה של המתלוננת והתרשם לחיוב מאדם חכם וטוב. בהמשך, החל נחשף לאירועים בלתי נעימים, אשר התרחשו בעיקר בסופי השבוע, על רקע נטייתו של הנאשם לצרוך אלכוהול, אך בחר שלא לקחת חלק בעימותים עמו, עד לאירועי האישום הראשון, אשר לא הותירו בידיו ברירה כלשהי.

באשר לאישום הראשון מיום 5.6.14 סיפר כי שב מעבודתו בשעה 18:30 לערך ובכניסה לבניין ראה את הנאשם מדבר בטלפון, והבחין בכך שהוא מעט שתוי. זמן קצר קודם לכן נולד לו ולרוזה תינוק, ועל רקע זה הגיעו לבקר קרובי משפחה של רוזה מבאר שבע. במהלך הביקור, וגם לאחר שעזבו האורחים בסביבות 20:00 - 20:30 שהה גדי בחדרו וטיפל בילד. בשלב מסוים, שמע גדי צעקות "של ריב כזה" בשפה האמהרית, אותה הוא אינו דובר. כמו כן שמע את הנאשם מדבר עם שמעון, המעסיק של המתלוננת ואומר לו: "מי אתה בכלל שתקנה מכונת כביסה" וכן: "אני קונס אותך ב-30,000, אני אתבע אותך במס הכנסה". בעקבות שיחה זו התפתח ויכוח בין הנאשם לבין רוזה והיא דרשה ממנו לעזוב את הדירה, שאם לא כן תזעיק את המשטרה. הנאשם סירב והיא הזמינה משטרה.

השוטרים הגיעו ושוחחו עם הנאשם ועם יתר בני המשפחה. גדי היה נוכח רק בחלקים מהשיחה, שכן נכנס ויצא מהחדר.

השוטרים הציעו לנאשם לצאת מהבית אך הוא התנגד וציין כי השקיע בו הרבה כסף. כשהתברר כי אינו בעל הבית, אלא אך בן זוגה של המתלוננת, הורו לו השוטרים לצאת. הנאשם טען כי אין לו היכן לישון וכי אין לו כסף ללון במלון ואז נתנה לו רוזה 300 ₪ והוא יצא עם השוטרים. כעבור 40-60 דקות לערך אמרה רוזה שהיא מריחה ריח של שריפה מאזור הדלת. בעקבות זאת פתח גדי את הדלת וראה כי בסמוך לדלת הונחה והוצתה קופסת קרטון של תחתונים, אותה ראה מוקדם יותר בתוך שקית שהחזיק הנאשם. גדי כיבה את האש ולאחר מכן ירד למטה, אך לא איתר את הנאשם. הוא התקשר אליו בכעס והטיח בו שהצית את הדלת, אך הנאשם הכחיש וטען בכזב כי הוא נמצא בתחנת המשטרה. גדי עלה חזרה לדירה ואמר לרוזה לגשת להתלונן במשטרה. מרבית בני המשפחה יצאו לתחנה ואילו גדי נשאר בדירה עם הרך הנולד ועם סבתה של רוזה.

בשלב מסוים, במהלך שהייתו בדירה, חש גדי בחום הבוקע מכיוון הדלת וכשהסתכל עליה הבחין בכך שהוצתה בשנית. הוא פתח את הדלת וראה אש. את הנאשם לא ראה, אך לאחר שצעק **"יא בן זונה"** וכן **"אתה מת"**, שמע את קולו של הנאשם, המוכר לו היטב, משיב לו: **"זה עוד כלום, אני יהרוג אתכם"**. גדי כיבה את האש במספר דליי מים והתקשר לרוזה על מנת להזעיק אותה ואת השוטרים, שהגיעו במהירות למקום וגבו את עדותו. גדי אף צילם את הנזק שנגרם בגין ההצתה השנייה. התמונות שצילם הוגשו וסומנו ת/2 א'-ג', כאשר ניתן להבחין בהן בנזק שנגרם לחלק התחתון של דלת הדירה כתוצאה מההצתה. לדבריו, בשונה מההצתה הראשונה בה הוצת קרטון, אותו קל היה לכבות, בהצתה השנייה נעשה שימוש בחומר דליק ונדרשו מספר דליי מים על מנת לכבות הדליקה.

לגבי האישום השני מסר גדי **"זה היה יום לפני שעושים על האש, לפני יום העצמאות או לג בעומר, אני זוכר את היום הזה כי אני עזרתי להביא את כל הקניות ואת הבשר באוטו שלי... אני הייתי בבית בסביבות 22:30, אשר היה תחת השפעת אלכוהול. אני הייתי בחדר, שמעתי צעקות וקשה לי קצת אמהרית, אני לא כל כך מבין. שמעתי צעקות של ריב. שמעתי גדי בצעקה. אני נכנס למטבח, הוא נתן לה מתחת לעין ביס, מצביע על לחי מתחת לעין ימין. אני לא זוכר אם זה ימין או שמאל, זכור לי שזה היה מתחת לעין ורואים סימן אדום ורואים שזה נשיכה של ביס והיא אמרה לי באמהרית תראה מה הוא עשה לי. אני לא ידעתי מה לעשות... הוא היה מלא אלכוהול. לקחתי אותו לסלון, הבאתי לו מים. נכנסתי לחדר, הודעתי לרוזה וזהו."** (עמ' 13 ש' 12-22).

במהלך החקירה הנגדית הוגשו מטעם ההגנה הודעותיו של גדי במשטרה נ/1 ו-נ/2, וגדי עומת על ידי הסנגור המלומד עם מספר סתירות שהתגלו בין דבריו במשטרה לבין עדותו הראשית בבית המשפט. במסגרת זו הפנה ב"כ הנאשם את גדי לכך שבניגוד לעדותו לפיה עד לאירוע המתואר באישום הראשון הייתה מערכת היחסים בינו לבין הנאשם טובה ותקינה, מסר בהודעתו נ/1, שנגבתה בליל האירוע, בשורה 6, כי **"אני לא מסתדר באופן אישי עם אשר"**. בתגובה, אישר גדי כי כך רשומים הדברים ב-נ/1, אך לדבריו לא היה ביניהם כל סכסוך וייתכן כי דבריו לא הובנו היטב על ידי השוטרת שגבתה עדותו בשעה 3:40 לפנות בוקר. תשובה דומה השיב כשעומת עם העובדה כי ב-נ/1 נרשם מפיו כי הנאשם מגיע שתוי הביתה **"כל יום"**. גדי שב והסביר כי הנאשם היה שותה מדי יום בסופי השבוע בלבד, וככל שנרשם מפיו אחרת מדובר באי הבנה. לבסוף, התבקש להתייחס גם לכך שב-נ/1 בשורה 8 התייחס לכמה מקרים בהם ראה את הנאשם נותן לבת זוגו המתלוננת **"ביסים בפנים"**. גדי הזכיר כי מדובר בהודעה שנגבתה ממנו בשעת לילה מאוחרת, וכי כוונתו הייתה אך ורק למקרה אחד של נשיכה שלו היה עד, כמתואר באישום השני. להשלמת התמונה בנושא זה ראוי לציין כי בהודעתו השנייה של גדי, נ/2, אשר נמסרה כעבור יומיים, ביום 8.6.16 בשעה 8:46, מסר גרסה דומה לזו שתיאר בעדותו בבית המשפט, אשר אינה כוללת את הקשיים עליהם הצביע הסנגור. עוד ראוי לציין, מבחינת לוחות

הזמנים, כי ההודעה נ/1 נגבתה החל מהשעה 3:40, כך שאותה הצתה שנייה התרחשה זמן קצר עובר למועד זה.

בהמשך החקירה הנגדית הבהיר גדי כי לא ראה את אקט הנשיכה עצמו, כמתואר באישום השני, אלא נכנס למטבח בעקבות זעקותיה של המתלוננת, ראה את הנאשם עומד צמוד למתלוננת ואוחז בידה כשהיא בוכה וכעוסה, והמתלוננת הראתה לו את סימן הנשיכה ואמרה לו **"תראה מה הוא עשה לי"**. גדי תפס את הנאשם, הושיב אותו ונתן לו מים. עוד אישר גדי, לבקשת הסנגור, כי כחודש לאחר מכן הוצת הקטנוע השייך לו, במהלך ניסיון לגנבו.

עדות רוזה:

רוזה, בתה של המתלוננת, בחורה צעירה כבת 23, מסרה בעדותה כי בליל האישום הראשון ביקרו בביתם אחיותיה של אמה, בעקבות הולדת בנם של רוזה וגדי. לאחר שהאורחים הלכו שמעה את הנאשם צועק וביקשה ממנו לחדול מכך. רוזה לא קלטה במדויק את תוכן הצעקות, אך זוכרת כי הוויכוח החל בשל כעסו של הנאשם כלפי אימה על כך שלא הכינה אוכל לכבוד אחיותיה. מכל מקום, הנאשם שתה בירה והמשיך לצעוק, כפי שהוא נוהג לעשות כשהוא שתוי, ורוזה הודיעה לו כי תזמין משטרה. בין היתר שמעה את הנאשם צועק בטלפון על המעסיק של אמה, וכן שמעה אותו אומר לאמה **"או אני או את"** (עמ' 36 לפרוטוקול ש' 24-25), או ליתר דיוק אמר לה באמהרית **"או אני או את נחיה פה בבית הזה"** (עמ' 37 ש' 27-30). רוזה הזמינה משטרה והסבירה לשוטרים שהגיעו לדירה שהנאשם צועק, מרעיש ולא נותן להם לישון ועל כן הם מתבקשים להוציאו מהדירה. לאחר שהתברר לשוטרים כי הדירה אינה שלו, ולאחר שקיבל ממנה 300 ₪, נטל הנאשם שקית מחדרו ויצא עם השוטרים.

כעבור 20-30 דקות לערך הריחה רוזה ריח עשן, וכשהסתכלה לכיוון דלת הדירה ראתה שיוצא עשן. רוזה קראה לגדי בבהלה וכשגדי פתח את הדלת ראו הם עשן, וקופסה שרופה למחצה. המתלוננת הסתכלה על אותה קופסה וזיהתה אותה כקופסת תחתונים שקנתה לאחרונה עבור הנאשם. בשלב זה יצאה עם אמה ואחיה לתחנת המשטרה להגיש תלונה על ההצתה, ואילו גדי, סבתה ובנה נותרו בדירה. בשלב מסוים התקשר אליה גדי ואמר לה כי הדלת שוב הוצתה ועולה באש, והיא עדכנה את השוטרים בתחנה.

לקראת תום עדותה הראשית עומתה רוזה עם טענות שונות שהעלה הנאשם בעת שנחקר במשטרה בסמוך לאחר האירוע. בין היתר עומתה עם הטענה לפיה היא מסוכסכת עם גורמים עברייניים אשר מי מהם שרף את הדלת, ועל כך הביעה תמיהה ותהייה עם מי היא מסוכסכת. בנוסף, עומתה עם טענותיו של הנאשם לפיהן היא גנבה ממנו כסף, זרקה עליו צלחת וזרקה את הבשר שקנה, טענות אותן דחתה בתוקף. כמו כן, עומתה עם טענותיו לפיהן משפחתה מעלילה עליו על מנת שלא יקבל חלק מן הדירה, והשיבה כי לא מגיע לו כל חלק בדירה.

במסגרת החקירה הנגדית התבקשה לתאר את התנהגות הנאשם בבית וציינה כי במהלך השבוע לא היה מפריע בדרך כלל, ועיקר הקושי עמו היה מתעורר בסופי השבוע כאשר היה שותה. כשנשאלה לגבי השקית שנטל עמו הנאשם אישרה כי לא ראתה את תכולת השקית, אך שבה וציינה כי מיד כשראו את הקופסה הבווערת ציינה באוזניה המתלוננת כי מדובר בקופסת תחתונים שהיא רכשה עבור הנאשם. את הקרטון לא שמרו אך הוא צולם על ידי מי מבני המשפחה, ומתועד

בתמונה ת/3. לדבריה, כבר ההצתה הראשונה גרמה לנזק לחלקה התחתון של הדלת, שם התקלף החלק העליון של ציפוי הדלת. כאשר שוחחה עם גדי ושמעה ממנו על ההצתה השנייה, הוא לא אמר לה שראה את הנאשם שורף את הדלת, אך כן זכור לה שאמר לה ששמע אותו צועק או משהו בסגנון זה. לבסוף אישרה, לבקשת הסנגור, כי בית סבתה בבאר שבע נשרף בשל תקלה במזגן, ללא כל קשר למעשיו של הנאשם.

עדות יוהנס אנדרס (להלן: "יוהנס"):

יוהנס הנו בנה של המתלוננת, והתגורר אף הוא בדירתה במהלך השנה שקדמה להגשת כתב האישום. לדבריו, התרשם מכך שמערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת מרובת ויכוחים ומריבות, במיוחד במהלך סופי השבוע אז מגיע הנאשם כשהוא שתוי. הנאשם מקנא למתלוננת ומרבה לשאול למקום המצאה.

לגופם של דברים, התייחסה עדותו לאישום הראשון בלבד וממנה עולה כי באותו יום חזר מעבודתו, הלך לישון והתעורר בשעה 17.00 לערך. הנאשם שאל אותו היכן אמו, אך הוא לא ידע להשיב והעריך כי היא בעבודה. השניים ישבו יחדיו בסלון, והנאשם שוחח בטלפון ושתה כמה בירות. בין היתר, שמע יוהנס את הנאשם מדבר עם שמעון. השיחה התנהלה בעברית ויוהנס לא הבין אותה היטב, אך הבין כי הנאשם מבקש משמעון כסף, אחרת יתבע אותו או יתלונן עליו. בהמשך, בסמוך לשעה 19:00 הגיעו לביקור בני משפחה מבאר שבע, ומספר דקות לאחר מכן הגיעה לדירה גם אמו. הנאשם הביע טרוניה כלפי המתלוננת על כך שלא הכינה בשר לכבוד האורחים, ולאחר שאלה עזבו, כעבור שעה וחצי לערך, התגברו הוויכוחים והנאשם החל להרים את קולו כלפיה. על רקע זה הוזמנה לבסוף המשטרה, בסמוך לחצות. השוטרים ביקשו מהנאשם לצאת מהבית וללכת למלון ורוזה נתנה לו 300 ₪ לצורך זה. הוא נכנס לחדרו, יצא עם שקית, שאת תוכנה לא ראה העד, ולאחר מכן עזב את הדירה.

כעבור 20 - 30 דקות ציינה רוזה כי היא מריחה ריח שרוף. גדי פתח את הדלת והם הבחינו בשריפה בדלת, כשלצידה קופסת תחתונים שרופה. בשלב זה הלך עם אמו ואחותו לתחנת המשטרה, ואילו גדי נותר בבית. למיטב זכרונו, ועל אף שאין תיעוד על כך בחומר החקירה, הגיעו שוטרים לדירה גם לאחר השריפה הראשונה, ולא רק לאחר ההצתה השנייה. מכל מקום, כ- 30-40 דקות מאוחר יותר, דיווח גדי לרוזה על כך שהדלת הוצתה פעם נוספת, ובעקבות זאת הגיעו השוטרים למקום ואף בני המשפחה עצמם חזרו לדירה.

במסגרת החקירה הנגדית אישר יוהנס כי לא שמע איומים מצדו של הנאשם. לבקשת הסנגור שב והדגיש כי אמו הגיעה לדירה רק לאחר הגעת האורחים, בסביבות השעה 18:30. כן אישר כי על אף שהנאשם שתה בירה עובר להגעת האורחים, הוא תפקד כאדם "נורמלי". לדבריו, הוויכוח החל בנושא האוכל, אך התרשמותו הייתה כי הנאשם כועס על רקע היעדרותה מהבית. לגבי קופסת הקרטון השרופה, הבהיר יוהנס כי הוא, כמו גם יתר הנוכחים במקום, שמעו מאמו, המתלוננת, כי מדובר בקופסת תחתונים חדשה שרכשה לנאשם. הוא עצמו לא ראה כאמור מה לקח הנאשם מחדרו בשקית שנטל עמו עובר ליציאתו מהבית, ולדבריו הקופסה הייתה שרופה כך שלא ניתן היה לקרוא מה היא מכילה.

עדות שמעון תורן:

שמעון הציג את עצמו כמעסיקה של המתלוננת בעבודות ניקיון מזה כשנתיים והבהיר כי הוא מכיר את הנאשם דרכה. על פי עדותו "ביום האירוע התקשר אלי הבחור אשר, שאל אותי למה קניתי מכונת כביסה למלכה והסברתי לו שרציתי לעזור לה כי הבת שלה בהריון מתקדם והקדמתי לה כסף על חשבון המשכורת. זו הסיבה שקניתי לה. הוא שאל אותי אם אני חבר שלה, אמרתי לו שלא. אחר כך הוא התקשר אלי שוב ואמר לי אני רוצה שתיתן לי 30,000 ₪ ואם לא אני הולך למס הכנסה לספר עליך כל מיני סיפורים... התקשר אלי שוב, ניתקתי את הטלפון. התקשר שוב - ניתקתי את הטלפון. זה לא עזר. ניגשתי למשטרת נתניה ואמרתי כך וכך קרה, למישהי שהיא אתיופית, וביקשתי ממנה שגם תדבר איתו... היא דיברה איתו והיא ראתה שאי אפשר לדבר איתו... היא אמרה לי תגיש תלונה וזה מה שעשיתי, הגשתי תלונה." (עמ' 31 לפרוטוקול ש' 12-25). לדבריו, הנאשם התקשר אליו 10 פעמים ומה שבמיוחד הפריע לו הייתה העובדה כי שמעון רכש למתלוננת מכונת כביסה, כך שאולי יש ביניהם יחסים כלשהם. שמעון שלל את האפשרות כי הוא חב לנאשם סכום כסף כלשהו וטען כי המתלוננת עובדת אצלו בצורה מסודרת וחוקית.

במסגרת החקירה הנגדית העיד כי הנאשם התקשר אליו מספר פעמים באותו ערב, בסמוך לשעה 22:00 ולאחר מכן הוא ניגש למשטרה. במענה לשאלות הסנגור טען כי הוא מעסיק את המתלוננת 4 שעות ביום, אך לא שלל את האפשרות כי במהלך שיחת הטלפון הטיח בו הנאשם כי הוא מעסיק אותה בניגוד לחוק למעלה מ-4 שעות ביום וכי אם הדבר יתברר למוסד לביטוח לאומי עשויה היא להידרש לשלם עבור כספים שקיבלה. לדבריו, הוא עובד על פי הנחיות רואה חשבון, ובפועל לא בדק את טענות הנאשם ואף לא דיווח לרואה החשבון על כך שהמתלוננת מקבלת קצבה מהביטוח הלאומי. לדבריו מדובר היה בשיחה קצרה בת מספר דקות בלבד.

עדויות וראיות נוספות:

באשר לתלונתו של שמעון, ראוי להתייחס בקצרה לשתי ראיות נוספות שהובאו בפני. הראשונה הינה עדות חוקרת המשטרה חן עזריה, לפיה בהיותה חוקרת תורנית ביום 5.6.14 פנה אליה שמעון, שהגיע לתחנה להגיש תלונה, וביקש ממנה, בשל מוצאה האתיופי, לשוחח טלפונית עם אדם ממוצא אתיופי המטריד אותו ומאיים עליו. בעקבות זאת שוחחה חן עם אדם שענה לשם "אשר", אשר נשמע נסער, כועס ועצבני. אותו אדם צעק ולא היה מוכן להקשיב לדבריה, וגם העובדה כי ציינה שהיא שוטרת לא הביאה לשיתוף פעולה. ראו בהקשר זה גם את המזכר שערכה לגבי שיחת הטלפון - ת/4.

הראיה הנוספת בנוגע לתלונתו של שמעון הנה צילום פירוט השיחות ממכשיר הטלפון של שמעון - ת/14. מדובר במסמך שהוגש בהסכמת הצדדים ובו מתועדים 7 רישומים בדבר התקשרויות טלפוניות בין שמעון לבין הנאשם בלילה המדובר. תחילה מתועדת בשעה 22:36 שיחת טלפון שנמשכה דקה ו-39 שניות, המתוארת כשיחה יוצאת, כלומר **שיחה שיזם שמעון ממכשיר הטלפון שלו לזה של הנאשם**. בתום שיחה זו מתועדות 3 שיחות קצרות ועוקבות בשעות 22:38, 22:42 ו-22:43 למשך 21 שניות, 60 שניות ו-39 שניות, בהתאמה, ממכשיר הטלפון של הנאשם לזה של שמעון. עוד מתועדות 3 שיחות שלא נענו מהשעות 22:44, 22:48 ו-01:34.

באשר ליתר אירועי אותו לילה, הרי שהשוטר אריק שקרוב ושותפו הגיעו לבית המתלוננת בליל האישום הראשון. מדו"ח

הפעולה 1/ת שערך עולה כי הגיעו למקום בשעה 00:53 ושמעו מרובה כי הנאשם עושה להם צרות בבית ומרבה לשתות בירה ולכן לא רוצים אותו יותר בדירה. שקרוב שוחח עם הנאשם שישב בסלון, ושמע ממנו כי הוא מתגורר בדירה כש שנים, השקיע המון כסף בבית ודאג להביא את משפחת המתלוננת מאתיופיה, ומאחר והוא זוכה ליחס משפיל מבני משפחת המתלוננת הוא מבקש לקבל מחצית מהשקעתו. שקרוב הפנה את הנוכחים לבית המשפט על מנת להסדיר המחלוקות ביניהם ובינתיים גובשה הבנה לפיה יישן הנאשם בבית מלון, ולצורך זה קיבל מרובה סכום של 300 ₪. השוטרים ליוו את הנאשם אל מחוץ לדירה, ירדו עמו לרחוב, ושוחחו עמו, ולאחר שעזב את המקום פנו אף הם לדרכם.

בעדותו בבית המשפט מסר שקרוב כי הוא זוכר את האירוע במעורפל בלבד. למיטב זכרוננו נמשכה השיחה עם הנאשם, לאחר שיצאו מהדירה, דקות ספורות בלבד, ובסופה ווידאו השוטרים כי הוא עוזב את המקום. שקרוב לא זכר האם עלה הנאשם למונית כפי שהציג בפניו הסנגור, ואף לא זכר האם קיבל הנאשם שיחת טלפון בטרם עזב את המקום. מכל מקום, ציין, כי לכל המאוחר הסתיים הטיפול שלהם באירוע בשעה 1:20, שכן זהו המועד המדווח ב-1/ת. בדו"ח לא הייתה כל התייחסות לכך שהנאשם היה שתוי, ושקרוב אישר כי אילו היה מרגיש בהתנהגות חריגה, היה מציין זאת.

שוטר נוסף שנקרא לעדות היה אלישע איסקוב, סגן ראש צוות סיור בתחנת נתניה. מדו"ח הפעולה שערך 5/ת עולה כי הגיע לדירה בשעה 3:33, דקות אחדות לאחר שנמסרה הודעה על השריפה השנייה. כשהגיע עם שותפתו למקום, זיהה את גדי, כשתינוקת בידו, ואת הסבתא יורדים במהירות בחדר המדרגות והם מסרו שכיבו את האש ושהחשוד ברח. איסקוב עלה לדירה וזיהה שהדלת שרופה חלקית וכי קיים פיח והמקום עדיין חם. בעקבות זאת נגבתה עדות מגדי ושותפתו צילמה את הדלת השרופה. בעדותו בפני ציין כי הדירה עצמה לא נפגעה אך היו במקום הרבה מים.

לבסוף העיד גם מר גלעד מרוז, מנהלם התפעולי של שני מלונות בעיר נתניה. כפי שעולה מדו"ח הפעולה 13/ת, אותר מרוז לאחר שהנאשם טען כי לן בלובי בית מלון בנתניה, והוביל את השוטרים לבית המלון בו עבד מרוז. מעדותו של מרוז עולה כי ביום 6.6.14, בסמוך לשעה 04:30, הגיע אורח כהה-עור למלון בו עבד וביקש לברר אם ניתן להישאר במלון למשך שעה-שעתיים. העד התיר לאותו אדם לנוח בלובי עד לתום המשמרת שלו בשעה 7:00. לדבריו, אותו אדם היה נינוח ולא הדיף ריח עשן. כמו כן, שמע מאותו אדם כי חיפש קודם לכן מקום לינה במלונות אחרים.

גרסת הנאשם:

הנאשם היה עד ההגנה היחיד. בטרם אתייחס לדברים שמסר בעדותו בפניי, אתאר בקצרה את שמסר באמרותיו במשטרה 6/ת ו-7/ת. בהודעתו הראשונה, 6/ת, אשר נגבתה ביום 7.6.16 בשעה 15:05, הבהיר באופן שאינו משתמע לשתי פנים כי אין לו כל סכסוך או בעיה עם המתלוננת עצמה (ראו למשל 6/ת ש' 8, וכן ש' 14-15, ש' 18), אלא רק עם בני משפחתה: אחיותיה, בנה, בתה ובן הזוג של הבת. לדבריו, בלב הסכסוך עומד חששם של בני המשפחה, בראשות הבת רוזה, כי הנאשם יזכה בדירה ויותר את רוזה ללא רכוש. על רקע זה מבקשים הם לגרום לו לעזוב את הדירה. לדבריו, במהלך השנים בהם חי לצד המתלוננת, הוא שילם עבורה תשלומי משכנתא וחובות שונים, וכשקיבלו החלטה למסד את יחסיהם, החליטה הבת לגרום לגירוש מהדירה.

באשר להתרחשויות הספציפיות במועד הנקוב באישום הראשון, טען הנאשם בת/6 כי לקראת ביקור אחיותיה של

המתלוננת הוא קנה כבש, אך רוזה זרקה את הבשר לפח. הנאשם כעס עליה על כך שזרקה את הבשר ולכן הזמינה לו רוזה את המשטרה. לאחר שקיבל 300 ₪ ולקח עמו מגבת עזב עם השוטרים את המקום, ובעודו לידם התקשר אליו גדי והאשים אותו בכך ששרף את הדלת. לדבריו, אמר זאת לשוטר אך זה הציע לו להתעלם וללכת, וכך עשה. הנאשם אישר כי הוא נוהג לשתות אחרי העבודה, אך הבהיר כי אינו אלכוהוליסט. כמו כן ציין כי רוזה הנה עבריינית, כי נהגה לקחת כסף מארנקו בזמן שהתקלח וכי ההצתה בוצעה כנראה על רקע סכסוך אחר של רוזה. באשר לשמעון, הסביר כי המתלוננת מקבלת גמלה מהביטוח הלאומי והיא רשאית לעבוד רק 4 שעות ביום. אם תיתפס עובדת מעבר לכך תיאלץ להחזיר את הגמלה. על רקע זה התקשר לשמעון, הסביר לו שהוא מסבך את המתלוננת והזהיר אותו כי יפנה למס הכנסה בעניינו. בהודעה זו הכחיש הנאשם נחרצות את כל המיוחס לו בכתב האישום.

בהודעתו השנייה, ת/7, שנגבתה כעבור יומיים, בבוקרו של יום 9.6.14, חזר הנאשם על דבריו לפיהם כל המיוחס לו הוא בגדר עלילה. עובר להודעתו זו נערך עימות בינו לבין גדי, אשר תועד בדו"ח העימות ת/8. כמו כן, קיים תיעוד קולי וחזותי של העימות ושל ההודעה השנייה, אשר הוצג לעיוני בדיסק ת/9. צפייה בדיסק מגלה כי לא כל מילה ומילה שנאמרה על ידי הנאשם תועדה בדו"חות הכתובים ת/7 ו-ת/8, אך דומה כי הדברים המפורטים בדו"חות הכתובים משקפים נאמנה את גרסתו של הנאשם באותה עת, והפערים הקיימים בין התיעוד הקולי והחזותי שבת/9 לבין הדו"חות ת/7 ו-ת/8 הנם בעיקרם כמותיים ולא איכותיים. מכל מקום, במהלך העימות עמדו גדי והנאשם, איש איש על גרסתו. גדי שב וטען כי זיהה את קולו של הנאשם במהלך ההצתה השנייה, בעוד הנאשם טען כי עזב את הדירה עם השוטרים מבלי שוב, וישן בלובי המלון. גם במסגרת העימות חזר הנאשם והדגיש את טענתו כי הרקע להגשת התלונה הנו בחשש כי ידרוש לקבל נתח מהזכויות בבית לאחר שהשקיע בו לדבריו מעל 300,000 ₪ (ת/8 ש' 33-36).

בתום העימות נגבתה ההודעה ת/7. גם כאן בחר הנאשם לפתוח בהאשמה חזיתית כלפי רוזה, אשר לדבריו הייתה בעבר נרקומנית ומסוכסכת עם עבריינים ואף איימה כי תשרוף את הבית. עוד העלה את האפשרות כי גדי, בן זוגה של רוזה, או אולי אחיה, הם שהציתו את הדלת כדי להיפטר מהנאשם. הוא חזר על הטענה כי אין לו כל בעיה עם המתלוננת עצמה, וטען כי אחת מדודותיה של רוזה, בשם טאריק, היא שסכסכה בינו לבין רוזה וגרמה לרוזה לחשוש מכך שישתלט על הדירה. הוא הכחיש כי איים על המתלוננת או תקף אותה, וכשנשאל על האישום השני הכחיש כי נשך אותה וטען כי לשכנים סיפרה שקיבלה מכה מהארון. הוא שב וטען כי אינו שותה לשוכרה וציין כי בערב המתייחס לאישום הראשון שבה בקבוק בירה בודד, וגם אותו לא סיים. לגבי שמעון, חזר על הטענה כי איים להלשין עליו משום שהוא מעסיק את המתלוננת מעבר למותר, וכי על רקע זה יידרש לשלם לה 30,000 ₪, שכן זהו הסכום שיהיה עליה לשלם כהחזר לביטוח הלאומי. כמו כן ציין כי שאל את שמעון מדוע רכש עבור המתלוננת מכונת כביסה והטיח בו כי הוא מסכסך ביניהם. לדבריו, חשד כי המתלוננת בוגדת בו עם שמעון, מאחר והוא קונה לה דברים.

גם בעדותו בבית המשפט עמד הנאשם על כפירתו, ומסר זו הפעם גרסה ארוכה ומרובת פרטים לגבי האירועים, שהייתה שונה לחלוטין מזו שתיאר בהודעותיו במשטרה, לגבי המניעים שהביאו את המתלוננת ובני משפחתה להגשת התלונה נגדו. לדבריו, כפי שעוד יפורט בהמשך, מקור הסכסוך בינו לבין המתלוננת, ויתר בני המשפחה שגרו עמה, הנו באותו מכתב באמהרית שהוצג למתלוננת לקראת סוף חקירתה. לטענתו, מדובר במכתב בכתב ידה של המתלוננת, שיועד למשרד הפנים, ואשר מעיד על כך שאחת מאחייניותיה אינה זכאית לעלות ארצה מאתיופיה. לגרסתו העדכנית של המתלונן, הוגשה התלונה נגדו על מנת למנוע ממנו להפיץ מכתב זה (להלן: "המכתב") בקרב בני משפחתה של המתלוננת וזאת לאחר שסירב להחזיר את המכתב, שנמסר לו על מנת שישלח אותו בפקס לגורמים שונים, לידי

המתלוננת. אפנה כעת לתיאור נרחב יותר של עדותו בפני.

בתחילת עדותו תיאר הנאשם כיצד הכיר את המתלוננת בשנת 2009 וכיצד גרמה היא לו, ממניעה שלה, להתקרב אליה, לעזוב את מקום מגוריו ולעבור להתגורר עמה. לדבריו, ביררה המתלוננת וגילתה כי בני משפחתו מעורבים בהעלאת בני הפלשמורה מאתיופיה, ועל כן ביקשה את קרבתו. לאחר שנה של מגורים משותפים סיפרה לו כי הוריה ובני משפחתה עדיין נמצאים באתיופיה והוא סייע לה להביאם ארצה. עוד סיפר על קבלת המכתב מידי המתלוננת, אותו שלח לבקשתה בפקס מבלי שידע מה תוכנו. את המכתב ביקשה חזרה, אך לאחר שבדק ובירר מה נכתב בו, החליט להחביא את המכתב על מנת שלא יאשימו אותו כי הוא זה שכתב ושלח אותו. במקביל, סייע לה בכיסוי חובותיה להוצאה לפועל, וסייע בפרנסת הבית באמצעות משכורתו מעבודתו הקבועה בקיבוץ יקום לאורך השנים 2010-2014. הנאשם הציג תלושי משכורת בהתאם, והמאשימה הצהירה כי אין מחלוקת לגבי תקופת העבודה הנ"ל. על רקע זה תיאר הנאשם את מערכת היחסים שלו עם המתלוננת, ככזו בה נוצל על ידיה הן בהיבט הכלכלי והן בכל הנוגע ליכולת לנצל את קשריו להעלאתם של בני משפחתה ארצה.

לדבריו, לאחר שסיים להיות בעל ערך עבודה, דרשה שיחזיר לה את המכתב ואיימה שאם לא יעשה כן, תוציא אותו מהבית. הנאשם השיב שאם יחזיר לה את המכתב היא תשמיד אותו ותאשים את הנאשם בכך שכתב אותו. עוד אמר לה שיראה את המכתב לבני משפחתה, וקשר מפורשות בין המכתב לבין הגשת התלונה. הנה כך באו הדברים לידי ביטוי במילותיו שלו: **"זה היה ב-4.6 אחר הצהריים האחרונים שלה וגיסה באו מבאר שבע, הבת ילדה והייתה ברית. הם באו, אני הייתי בעבודה, אנחנו הולכים הביתה ולא מוצאים את הגברת... היא לא הייתה בבית...אני התקשרתי אליה איפה את? בעבודה. איזה עבודה? היא משקרת... היא התחבאה אצל השכנים, היא פחדה שאני אראה את המכתב הזה לאחותה... היא באה אחרי שעתיים, בסביבות שש, שבע בערב. אני באתי בסביבות ארבע. שאלתי אותה איפה היית? ... יש בשר שקניתי לך, למה את לא מכינה להם אוכל? בגלל שאת מסוכסכת איתם? היא התחילה לקלל אותי, גם אחותה שמעה, גם גיסה שמע...היא התחילה ליד אחותה לקלל אותי. אמרתי לה תקשיבי בסך הכל אמרתי לך למה לא הכנת להם אוכל... יצאנו ללוות אותם. איך שיצאנו אמרתי לאחותה הבת שלך שנשארה באתיופיה בגלל אחותך, היא כתבה מכתב לאתיופיה שהבת שלך היא לא שלך, היא מאמא אחרת ושלחה למשרד הפנים את המכתב, שלא תאשימו אותי... באותו לילה אמא שלה אמרה אם הוא לא מביא את המכתב הזה כל המשפחה הופכים להיות מסוכסכים... או שתביא את המכתב או שתצא. אני אמרתי לצאת ככה אני לא יוצא או שתביאי משטרה... פתאום הבת שלה הלכה בריצה, פתחה בקבוק בירה ושמה על השולחן. אמרתי לה קודם התווכחנו כי אמא שלך לא הכינה אוכל, אני לא אכלתי, רק חזרתי מהעבודה ואת דוחפת לי בירה? באה האמא אומרת לי אם אתה לא שותה אני אזרוק אותך או שאני אתקשר למשטרה. שאלתי אותה את תכריחי אותי בכח לשתות בירה? אני הבנתי שהם רצו שיהיה לי ריח. הם הלכו לחדר, התקשרו למשטרה אמרו הוא שיכור הוא שובר כלים הוא מפריע לנו לישון"** (עמ' 96 ש' 13 - עמ' 97 ש' 11). לדבריו, השוטרים הבינו כי לא עשה כל עבירה ולכן לא עצרו אותו והוא נענה להצעתם לצאת מהדירה, לאחר שקיבל 300 ₪ למלון ולקח עמו מגבת. השוטרים ליוו אותו עד שעלה למונית לכיוון הטיילת בנתניה, שם חיפש במשך 3-4 שעות מקום לינה בבתי מלון רבים עד שהגיע למלון בו הותר לו לישון בלובי. לדבריו, לא איים על המתלוננת, לא תקף אותה, לא חזר לדירה ובוודאי שלא הצית את הדלת, ובאשר לצריכת אלכוהול, הרי ששתה רק בקבוק בירה אחד, מיד לאחר העבודה ועוד בטרם שב לדירה. בהמשך אישר כי שתה חצי בקבוק נוסף, אך לא מעבר לכך.

לגבי שיחות הטלפון עם שמעון סיפר כי זה העסיק את המתלוננת מעבר לשעות המותרות ושילם לה "בשחור" ואף קנה עבורה מכונת כביסה. לכן, פנה לשמעון, התעמת עמו וציין בפניו כי אם יוטל על המתלוננת קנס בגין עבודה מעבר למותר הוא זה שייאלץ לשאת בו, בהיקף של 30,000 ₪: **"אני אקנוס אותך ב-30,000 ₪ כי אני משלם את ה-30,000 ₪ לביטוח לאומי"** (עמ' 99 ש' 2-3).

לקראת תום החקירה הראשית התבקש להתייחס לאירוע המתואר במסגרת האישום השני. הנאשם הדגיש כי לא תקף את המתלוננת וטען כי לאחר שהמתלוננת חזרה מהקניות, היא **"באה לסדר את כל הדברים, נפלה עליה צלחת שהיתה שם, נפלה לה צלחת על העין. (מצביע בצד עין ימין), נפלה עליה צלחת..."** (עמ' 99 ש' 22-23). גם בהקשר זה חזר הנאשם על טענתו כי התלונה הוגשה כל כולה **"בגלל המכתב הזה. היא חיפשה אותי להכניס אותי לכלא כדי שלא אראה את המכתב למשפחה"** (עמ' 99 ש' 28-29).

מטבע הדברים נשאל הנאשם במסגרת החקירה הנגדית שאלות רבות הנוגעות למכתב, והתבקש להבהיר את גרסתו בנושא זה. לדבריו, מדובר במכתב שהוא עצמו שלח בפקס, לבקשת המתלוננת, עוד ביום 26.3.12, ולאחר מכן סירב להחזיר לה את המכתב מחשש שתשמיד אותו לאור רגישותו ולאחר מכן יטענו נגדו כי הוא זה שכתב, הדפיס ושלח את המכתב. לדבריו, לא היה מסוכסך עם איש מבני המשפחה, עד שגילו כי בכוונתו לחשוף את תוכן המכתב ברבים, ואז **"כולם נהיו נגדי"**. מערכת היחסים שלו עם גדי, רוזה, יוהנס ואף עם הדודה טאריק הייתה תקינה לחלוטין, עד שהחליטו כולם שאם לא יחזיר את המכתב יש להוציאו מהבית (עמ' 102 ש' 4-17). לדבריו, אחרי שהאורחים הלכו והם שבו הביתה, אמר למתלוננת שסיפר לאחותה על המכתב, ואז היא החלה לצעוק למה לא החזיר את המכתב לידיה ובמהלך הוויכוח שהתפתח אמרה לו שיחזיר לה מיד את המכתב או שהיא תזמין משטרה והוא ילך לכלא. הנאשם לא נכנע, והציע שאכן תזמין משטרה. רוזה התקשרה למשטרה ומיד פתחה בקבוק בירה והניחה אותו בפני הנאשם, על מנת שניתן יהיה לטעון שהוא שיכור, אך הנאשם לא נפל בפח ולא שתה ממנו (ראו עמ' 103 ש' 18 - עמ' 104 ש' 26).

הנאשם נשאל כיצד מכתב מחודש מרץ 2012 הפך דווקא ביוני 2014 עילה לסכסוך חריף בינו לבין המתלוננת ובני משפחתה וטען כי במשך שנתיים לא עשתה המתלוננת דבר משום שבמכתב מופיעים גם שמות נוספים, לרבות זה של פקיד במשרד הפנים המוחזק בכלא בשל האמור במכתב. לאחר שהנאשם סירב להחזיר לה את המכתב, אלא אם תודה בפני בני המשפחה הרלבנטיים שכתבה אותו, שמרה המתלוננת על שתיקה, אך זו הסתיימה כאשר גילה הנאשם באותו יום לאחותה של המתלוננת על המכתב ששלחה המתלוננת למשרד הפנים, **"מכאן התחילו כל המשפחה להשתגע"** (עמ' 112 ש' 25 - עמ' 113 ש' 8). על רקע גרסתו זו, המצביעה על חשיפת המכתב כמניע המרכזי להגשת התלונה נגדו, התבקש הנאשם להסביר כיצד לא הוזכר כלל המכתב בהודעותיו במשטרה, בעימות עם גדי ובחקירותיהם הנגדיות של בני המשפחה השונים, זולת בשאלות בודדות בשולי חקירתה של המתלוננת בבית המשפט. הנאשם השיב תחילה: **"חלק סיפרתי... אני אמרתי שהם מסוכסכים איתי בגלל מכתב, משהו כזה, אני אגלה אחר כך"**, אך כשהובהר לו שאין זכר לדברים באמרותיו במשטרה טען כי: **"כשאני נחקרתי במשטרה אני אומר לחוקר תקשיב פה, זה לא בגלל ש... יש כאן דבר משפחתי שהולך לסכסך והכול ובגלל זה הם הביאו אותי למה שהביאו אותי. הוא אמר זה לא מעניין אותי, יש כאן איומים, והמשטרה לא הייתה מוכנה לשמוע על המכתב... אני התחלתי לספר להם את זה, הם אמרו לא מעניין אותי המכתב ולא כלום, עכשיו יש כאן שריפה וזהו"** (עמ' 110 ש' 10-25).

הנאשם נשאל גם לגבי שיחת הטלפון שקיבל מגדי בסמוך לאחר ההצתה הראשונה, לגביה טען כי התקבלה בעת ששהה עדיין עם השוטרים. הנאשם שב וטען כי השיחה התקבלה בעודו במחיצת השוטרים, ובטרם עלה על המונית לטיילת. לדבריו, אמר לגדי שהוא עדיין עם השוטרים ולשוטר אמר: **"תראה מה הוא מתקשר אלי ואומר לי, משגע אותי, אמר עזוב אותם אל תתייחס"**. לפיכך, נשאל מייד מה בדיוק אמר לשוטרים שגדי אמר לו בטלפון והשיב: **"לשוטרים לא אמרתי. אני אמרתי לשוטר דבר אחד שלא יאשימו אותי בשום דבר, תראה הוא מציק לי בטלפון, הוא אומר שאני שרפתי את הבית. השוטר אמר אל תתייחס אליהם"** (עמ' 107 ש' 22-30). עוד נחקר לגבי פרק הזמן הארוך שחלף מאז עזב את הדירה ועד שהגיע למלון בו ישן בלובי. לדבריו, הסתובב כמעט בכל הטיילת, אך לא מצא מקום לינה משום שכל החדרים במלונות היו מלאים, עד שהגיע למלון בו הותר לו לנוח בלובי. כשנשאל לשם מה ביימו לטענתו בני הבית את ההצתות, לאחר שכבר סולק מהמקום על ידי השוטרים, טען כי מאחר שלא נעצר חששו שיממש את איומו ויראה את המכתב לכל קרובי המשפחה. לדבריו, לאחר שהשתחרר מהמעצר בגין התלונה הנוכחית אכן הראה את המכתב לאחותה של המתלוננת.

באשר לטענת המתלוננת כי הכניס אותה לחובות, הסביר הנאשם כי משכורתו הייתה נכנסת לחשבון בנק ששימש גם את המתלוננת להוצאות הבית השוטפות. בתחילה, **"לפני שרבנו"**, נכנסה לחשבון המשכורת כולה, אך **"אחרי הסכסוך אני אמרתי לעבודה שלי להכניס 2,000, לאט לאט המשכורת לא נכנסה והיא משכה כסף ונכנסה למינוסים. בבנק חשבו שהמשכורת שלי נכנסת, נתנו לה הלוואות"**. לדברי הנאשם, הסכסוך המדובר התנהל במשך כשנתיים **"בגלל המכתב הזה"**. במהלך השנתיים הללו הפחית באופן הדרגתי את הנתח ממשכורתו שנועד לסייע בכלכלת הבית, עד שבחודשים האחרונים לא הכניס מאום לחשבון הבנק (עמ' 111 ש' 24 - עמ' 112 ש' 4).

באשר לשיחות עם שמעון, המעביד, שב ואישר הנאשם במהלך החקירה הנגדית כי שוחח עם שמעון באותו ערב. לדבריו, בשיחה הראשונה הסביר לו שהוא עובר על החוק ובהמשך התקשר אליו מספר פעמים נוספות, לאחר ששמעון לא ענה לו. כשהצליח לתפוס את שמעון אמר לו זה שלא יאיים עליו ולא יסחט אותו והנאשם השיב שלא זו כוונתו. לדבריו, אמר לשמעון שבכוונתו להלשין עליו לביטוח הלאומי על כך שהוא משלם למתלוננת בשחור. הוא חשש מכך שהמוסד לביטוח לאומי יגלה כי המתלוננת עובדת מעבר למה שמותר לה ויקנסו אותה ב-30,000 ₪ ואמר לשמעון **"אני אשלם את זה ואני אקנוס אותך ב-30,000 ₪"** (עמ' 103 ש' 3-8). עוד אישר כי מכיוון ששמעון רכש עבור המתלוננת מכונת כביסה חשד במתלוננת כי היא בוגדת בו עם שמעון, וכי בשל דרכי המרמה של שמעון אמר לו שילשין עליו למס הכנסה ולביטוח הלאומי.

דין והכרעה:

לאחר שנתתי דעתי למכלול הראיות שהובאו בפני מצאתי לנכון להבחין בין הטענות הנשענות על גרסת המתלוננת בלבד לבין אלו המבוססות גם בראיות נוספות, כגון עדויותיהם האמינות של רוצה, גדי ויוהנס. לטענות הנוגעות לעבירת האיומים כלפי שמעון אתייחס בהמשך בנפרד, אך ככל שמדובר בעבירות שבוצעו, על פי הנתען, כלפי המתלוננת ובני משפחתה, יש מקום לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירות האיומים, המעוגנות באופן בלעדי, או כמעט בלעדי, בדברי המתלוננת, ולהרשיעו בעבירה של היזק בזדון המיוחסת לו באישום הראשון ובעבירת התקיפה המיוחסת לו באישום השני, אשר זכו לעיגון ראייתי משמעותי נוסף בעדויותיהם של עדי התביעה הנוספים.

למען הסר ספק, אין בעמדתי זו כדי להעיד על כך שאינני נותן אמון בגרסת המתלוננת. ההיפך הוא הנכון, המתלוננת העידה בפני עדות ממושכת, אשר נפרשה על פני שני דיונים שונים, ומסרה עדות שוטפת ומפורטת, אשר הותירה בליבי רושם אותנטי ומהימן. תיאוריה של המתלוננת לגבי אירועי האישום הראשון בדבר העימות שהתפתח בינה לבין הנאשם במהלך ביקורם של האורחים מבאר שבע והתנהגותו הפרועה של הנאשם לאחר מכן, שהייתה מלווה בצעקות כלפיה, עד שלא היה מנוס אלא להזעיק את המשטרה נתמכים בגרסאות יתר בני הבית, כמו גם האירועים הנוגעים לחשיפת שני מקרי ההצתה בהמשך הלילה. בהקשרים אלה, כמו גם בהקשרים נוספים שעוד יפורטו, אני מאמץ באופן מלא את דברי המתלוננת.

אם זאת, לצד האמון העקרוני שאני נותן בדבריה, לא ניתן להתעלם מקשיים מסוימים שהתגלו בעדותה, בעיקר בכל הנוגע לדברי האיום שהשמיע כלפיה הנאשם, לטענתה, כמו גם מהחשש כי בשל מערכת היחסים העכורה שלה עם הנאשם, לנוכח המעשים שביצע כלפיה, הפריזה במידת מה בתיאור חומרת גילויי האלימות הפיזית והמילולית שלו כלפיה. הקושי המרכזי נוגע כאמור ישירות לסוגיית האיומים, ומחייב לטעמי לאפשר לנאשם ליהנות מהספק בהקשר זה. אזכיר כי בכתב האישום מיוחסות לנאשם שלוש אמרות מאיימות, אותן השמיע באותו ערב כלפי המתלוננת: "**או הגופה שלך את או הגופה שלי אני**", "**בשביל מה את צריכה לחיות בכלל**" וכן אמרה לפיה לא היא ולא הוא יגורו בבית הזה. והנה, על אף שהעידה באריכות בפני, הן בחקירה ראשית והן בחקירה נגדית, לא חזרה המתלוננת על ביטויים מפורשים אלה. גם על דברי איום אחרים, המתוארים בהודעותיה במשטרה לא חזרה בעדותה הראשית בפני, אלא רק לאחר שזיכרונה בהקשר זה רוענן על ידי התובעת, מתוך ההודעות שמסרה במשטרה.

לא זו אף זו, אלא שלאורך עדותה בפני חלה החרפה ברמת החומרה של תיאורי האיום והתקיפה שנקט כלפיה במסגרת המתואר באישום הראשון. אם בהודעתה הראשונה נ/3 השמיעה טענה כללית לפיה במהלך השנתיים האחרונות משמיע הנאשם איומים לחנוק אותה ולהרגה, ובהודעתה השנייה נ/4 סיפרה על כך שבערב עצמו מלמל מתוך שכרות שיחנוק אותה, הרי בעדותה בבית המשפט כבר טענה מפורשות לכך שלאורך האירוע איום מפורשות לרצוח אותו ולחנוק אותה. במהלך החקירה הנגדית אף ציינה כי לא רק שאמר שיכסה את פיה ויחנוק אותה וכי להרוג אדם זה קל ואין לו בעיה להיות בבית הסוהר, אמירות שלא תיארה מעולם בעבר, אלא גם ניסה לממש את איומיו בכך שדחף אותה ובהמשך אף סתם את אפה עם בגדים וחנק אותה ממש. עוד טענה כי תפס במותניה בנוכחות האורחים, שנבהלו ממעשיו וכי הבהיר שלא יצא מהבית מבלי להורגה. גם טענות אלה הן טענות כבושות, אותן לא הזכירה בעבר, ואין מנוס מהמסקנה כי בעדותה בבית המשפט הרחיבה והחמירה המתלוננת את עוצמת טענותיה כלפי הנאשם, באופן המצדיק הימנעות מביסוס ממצאים קונקלוסיביים על בסיס דבריה בלבד.

ככל שמדובר בעבירות האיומים, הן באישום הראשון והן באישום השני, הרי שאלו מבוססות באופן בלעדי כמעט על דברי המתלוננת. אם אתמקד כרגע באישום הראשון, הרי שבעת שהושמעו, על פי הטענה, אותם דברי איום, נכחו בבית רוזה, גדי ויוהנס, אך איש מהם לא שמע מפורשות דברי איום, ואף כשהגיעה המשטרה למקום לא טען מי מהם באוזני השוטרים כי הנאשם איום, אלא אך שצעק והשתולל באופן ששיבש את מנוחתם. יוהנס ציין מפורשות בעדותו כי לא היה עד לאיומים כלשהם. גדי הבהיר כי שמע צעקות בעת ששהה בחדרו, אך הוא אינו דובר אמהרית ולא קלט את תוכן הדברים. רוזה ציינה אמנם כי שמעה את הנאשם אומר לאמה באמהרית "**או אני או את נחיה פה בבית הזה**", אך דומה כי אין מדובר בהכרח בדברי איום, וגם רוזה ככל הנראה סברה כך בשים לב לכך שלא העלתה כל טענת איום בפני

השוטרים. מדובר אמנם באמרה המאמת במידת מה את גרסת המתלוננת לגבי האיומים שספגה מהנאשם, אך בהיעדר ההקשר הכולל אין מקום לראות באמרה זו כשלעצמה משום איום מובהק, ובשים לב לקשיים שפורטו לגבי גרסת המתלוננת בהקשר זה, אני סבור כי לא הוסר הספק הנוגע לעבירות האיומים.

באשר לעבירה של היזק בזדון, לעומת זאת, אין בליבי כל ספק ולטעמי הוכחה עבירה זו, בנוגע לשתי ההצתות, מעבר לכל ספק סביר. בהקשר זה מצטרפים לעדותה של המתלוננת עדויותיהן האמינות של גדי, רוזה ויוהנס, ומכלול הנסיבות מעיד בבירור על כך שהנאשם, לאחר שיצא מהדירה בליווי השוטרים, שב אליה פעמיים במהלך אותו הלילה, ובכל פעם הצית דבר מה בסמוך לדלת הדירה, באופן שגרם לנזק. אבהיר כי אין חולק על כך שדלת הדירה הוצתה פעמיים במהלך הלילה, ועובדות אלה עולות בבירור לא רק מדברי בני הבית אלא גם מעדויות השוטרים שהגיעו למקום, והשאלה היחידה היא האם הנאשם הוא שהצית וחזר והצית את הדלת או שהיה זה כדבריו גורם עברייני עלום, או אולי אפילו בני המשפחה עצמם שביקשו להעליל עליו ממניעיהם שלהם.

בטרם אתייחס לראיות הקושרות את הנאשם לביצוע מעשים אלה, אציין כי אני נותן אמון מלא בעדויותיהם של רוזה, גדי ויוהנס. שלושת העדים הללו מסרו, כל אחד בתורו, עדויות שוטפות, ברורות, מתונות, מפורטות ואוטנטיות, ללא הפרזות וללא ניסיון להשחיר את דמותו של הנאשם. עדויותיהם משתלבות זו בזו ותואמות גם את המסגרת הכוללת שהותוותה בעדות המתלוננת. ניכרה בעדותם היכולת להבחין הבחן היטב בין דברים שקלטו וראו בחושיהם שלהם, לבין מידע שנמסר להם מאחרים, כמו גם ניסיון אותנטי לדייק בדבריהם ולהיצמד לפרטים הזכורים להם היטב. אני ער כמובן לפער המסוים בין דבריו של גדי בהודעתו הראשונה 1/1 לבין גרסתו בבית המשפט, ככל שהדברים נוגעים למערכת היחסים הכוללת בינו לבין הנאשם, אך בשים לב לכך שמדובר בהודעה שנגבתה בקצרה בשעה 3:40 לפנות בוקר, בסמוך לאחר האירועים המסעירים שחווה, ובכך שבהודעתו השנייה 2/1 שנגבתה כעבור יומיים כבר מסר גדי תיאור מפורט העולה בקנה אחד עם גרסתו בבית המשפט, אני נכון לקבל את הסבריו של גדי לגבי פערים מסוימים אלה, אשר ראוי לציין כי אינם רלבנטיים ישירות לבחינת ההתרחשויות סביב האירועים הספציפיים המפורטים בכתב האישום. גדי הותיר בי כאמור בעדותו רושם אמין ביותר, ולא חשש אף לאשר כי השמיע בעצמו דברי איום כלפי הנאשם על רקע ניסיון ההצתה השני, כאשר קילל אותו מבעד לדלת וצעק לעברו "אתה מת".

אם אפנה כעת לבחינת התשתית הראייתית הקושרת את הנאשם לעבירה של היזק בזדון, כלומר לשני האירועים בהם הוצתה אש בסמוך לדלת הדירה וגרמה לנזק, הרי שאין חולק כי איש לא ראה את הנאשם מבצע מעשים אלה. עם זאת, הובאו בפני צבר של ראיות, חלקן ישירות וחלקן נסיבתיות, הקושרות את הנאשם באופן חד משמעי למעשים. אפתח בכך שאזכיר את סמיכות הזמנים המובהקת בין הוצאתו של הנאשם מהבית, ביוזמת המתלוננת ובני משפחתה, לבין מעשי ההצתה. אין חולק כי באותו לילה, בסמוך לשעה 1:00, נדרש הנאשם, בניגוד לרצונו, לעזוב את הבית בו הוא מתגורר, ואשר לטענתו השקיע בו כספים רבים, ולמצוא לעצמו מקום חלופי להעביר בו את הלילה. משמע, לנאשם היה מניע מובהק לנקום ביתר דרי הבית, אשר גרמו לסילוקו על לא עוול בכפו, כך לתפיסתו. והנה, זמן קצר ביותר לאחר מכן, מעלה אדם כלשהו באש קופסת קרטון בסמוך לדלת הדירה, ובהמשך הלילה מצית את הדלת פעם נוספת. סמיכות הזמנים והמניע המובהק מהווים ראיות נסיבתיות כבדות משקל לחובת הנאשם, ומה גם שבני הבית הבהירו כי אין הם מסוכסכים עם גורם נוסף כלשהו וטענות הנאשם לפיהם רוזה או גדי מסוכסכים עם עבריינים כלשהם נותרו נטולות כל ביסוס.

לכך יש להוסיף את העובדה כי מקצת מבני המשפחה זיהו את החומר שהוצת, במסגרת ההצתה הראשונה, כקופסת תחתונים השייכת לנאשם, ואשר נרכשה עבורו על ידי המתלוננת כמה ימים קודם לכן. רוזה ויוהנס אמנם העידו בהגינות כי לא ראו מה הכניס הנאשם לשקית שנטל עמו כשיצא מהדירה, אך גם גדי וגם המתלוננת ציינו כי אחד הפריטים שנטל עמו הנאשם באותה שקית הייתה קופסת התחתונים, וכי על אף שקופסת הקרטון נשרפה ניתן היה לזהות את מקורה. המתלוננת העידה כי לצד שרידי הקופסה ניתן היה להבחין גם בשרידי הגומי המותך של אחד התחתונים, נתון אשר לא תואר בעדויות יתר בני המשפחה, אך גם רוזה ויוהנס אישרו בעדותם כי מיד לאחר שפתחו את הדלת והבחינו בשריפה ציינה בפניהם המתלוננת כי היא מזהה את הקופסה כזו שרכשה עבור הנאשם, ואין לי כל ספק כי מדובר בתיאור אותנטי ואמין של מהלך הדברים, אשר קושר ישירות את הנאשם לביצוע ההצתה, כמי שהחזיק ברשותו שאת הקופסה בעת שיצא מהבית, כמחצית השעה בלבד עובר להצתה הראשונה. אזכיר, בהקשר זה, כי הנאשם טען כי יצא מהבית כשבידו שקית ובה מגבת בלבד, אך התקשה להסביר מדוע נטל מהבית מגבת, ומגבת בלבד, בשים לב לכך שאמור היה לשכור לעצמו חדר בבית מלון.

ראיה ניצחת נוספת לחובת הנאשם נוגעת לזיהוי קולו על ידי גדי, בעת ביצוע ההצתה השנייה. כאמור, הבהיר גדי כי לאחר שהבחין בהצתה השנייה ופתח את הדלת, הוא צעק לתוך חדר המדרגות: **"יא בן זונה... אתה מת"**, ושמע בתגובה את קולו של הנאשם, המוכר לו היטב, משיב: **"זה עוד כלום, אני יהרוג אתכם"**. כפי שצינתי, אני נותן אמון מלא בעדותו של גדי, ואין לי ספק כי תיאר מהימנה את השתלשלות העניינים. מדובר אמנם בזיהוי קול בלבד, אך מדובר בקולו של אדם המוכר לגדי היטב ממגורים משותפים ממושכים, וגם אם לא היה מקום לבסס הרשעה על מרכיב ראיתי זה כראיה יחידה, הרי שהצטברותן של הנסיבות והראיות שהובאו מצביעות בבירור על הנאשם כמבצע המעשים.

לכל אלה יש להוסיף את כישלון טענת האליבי של הנאשם. הנאשם ביקש לשכנע, כאמור, כי מהרגע שעזב את הדירה בלווית השוטרים לא חזר כלל למקום, אלא עלה על מונית לטיילת ולאחר מכן איתר מלון בו הותר לו לשבת בלובי ולנוח עד לשעות הבוקר. טענותיו אלה של הנאשם נבדקו על ידי המשטרה, אשר איתרה את העד גלעד מרוז שאישר את דברי הנאשם לפיהם שהה בלובי המלון בשעות הבוקר המוקדמות, אלא שמעדותו של מרוז עולה בבירור כי הנאשם הגיע לבית המלון בסמוך לשעה 4:30, בעוד התלונה בגין ההצתה השנייה התקבלה במשטרה כבר בשעה 3:30 (ראו ת/5), כך שלמעשה לא עלה בידי הנאשם להצביע על מקום חלופי בו שהה בעת ביצוע המעשים עצמם, להבדיל מהשעה 4:30 ואילך. הנאשם התקשה להסביר כיצד חלפו למעלה משלוש שעות מאז יצא מהדירה ועד שמצא את מקום המנוחה במלון, וטענתו לפיה הסתובב במשך 3 שעות בטיילת, מבלי שמצא מקום לינה, אינה משכנעת כלל ועיקר.

כאן המקום להתייחס מעט ללוחות הזמנים ולטענות הנאשם בהקשר זה. באשר לשעה המדויקת בה עזב הנאשם את הבית בלווי השוטרים, לא הובאו ראיות ברורות, אך ניתן לקבוע כי הדבר נעשה אי שם בין השעה 00:53, אז הגיעו השוטרים לבית המשפחה על פי דו"ח הפעולה ת/1, ועד לשעה 1:20, בה הסתיים הטיפול המשטרתי על פי הדו"ח. בשים לב לפעולות הברור בהן נקטו, כאמור בדו"ח, בעדות השוטר שקרוב ובעדויות בני המשפחה, ניתן לקבוע ברמת וודאות גבוהה כי הנאשם יצא מהדירה בסביבות השעה 1:10 או 1:15, והדבר משתלב אף עם דברי השוטרים לפיהם שוחחו עמו עוד מספר דקות, ויידאו כי הוא עוזב את המקום ונסעו לדרכם.

והנה, טוען הנאשם כי בעת שהתקשר אליו גדי והאשים אותו בביצוע ההצתה הראשונה, שהה הוא עדיין במחיצת

השוטרים בסמוך לבית, בטרם עזב את המקום במונית. כפי שאבהיר מיד אינני מקבל טענתו זו של הנאשם, אך מקובלת עלי טענת הסנגור לפיה היה מקום כי במהלך החקירה תיבדק גרסתו זו מול השוטרים ותבורר השעה המדויקת בה התרחשה השיחה. פעולות חקירה אלה לא בוצעו, על אף שהיה ראוי לבצען, ובמובן זה מדובר במחדל חקירתי. עם זאת, לא כל מחדל יביא בהכרח לאימוץ גרסת הנאשם ואת משקלו יש לבחון בהתאם לתשתית הראייתית כולה. בחינה רחבה זו מובילה למסקנה כי אין במחדל הנ"ל כדי לסייע לנאשם ומתחייבת המסקנה לפיה לא ניתן לתת אמון דברי הנאשם בהקשר זה.

אפתח בכך שאזכיר כי על פי עדותיהם של דיירי הבית התרחשה ההצתה הראשונה כ- 20 עד 30 דקות לאחר שהנאשם יצא מהדירה. לוחות זמנים אלה מעידים בבירור כי ההצתה בוצעה זמן רב לאחר שהנאשם נפרד מהשוטרים, ובאופן שאפשר לו לשוב אל הבית לאחר שיצר את הרושם הדרוש כלפי השוטרים כי הוא עוזב את המקום. לכך יש להוסיף את עדותו של גדי לפיה מיד לאחר ההצתה הראשונה ירד למטה, אך לא איתר את הנאשם בסביבות הבית ולכן התקשר אליו, ושמע ממנו טענה כוזבת לפיה הוא נמצא בתחנת המשטרה. מדברי גדי עולה כי ההצתה בוצעה לאחר שהנאשם כבר לא היה בסמוך לבית במחיצת השוטרים, שכן במקרה כזה גדי היה פוגש בהם בעת שירד מהבית לתור אחר הנאשם בעקבות ההצתה. עוד יש לציין כי גרסתו של הנאשם לא זכתה לתמיכה בעדות השוטר שקרוב. שקרוב ציין אמנם בעדותו כי האירוע זכור לו במעורפל ולכן לא שלל את האפשרות כי הנאשם עלה על מונית, כמו גם את האפשרות כי הנאשם שוחח עם אדם כלשהו בטלפון, אך שקרוב לא נשאל על ידי הסנגור ומן הסתם גם לא אישר את ליבת טענתו של הנאשם לפיה אמר לו הנאשם בזמן אמת שמאשימים אותו טלפונית על לא עוול בכפו בהצתה. כשנשאל הנאשם על כך מפורשות בחקירה הנגדית לא מסר תשובה ברורה לגבי טיב המידע שמסר בזמן אמת לשוטרים, זאת בעוד הדעת נותנת כי אילו אכן היה גדי מאשימו בהצתת הבית, בעודו מלווה על ידי השוטרים, היה הנאשם דואג להציף נתונים אלה מפורשות באוזני השוטרים ומוודא כי יטפלו בכך בהתאם. את זאת לא עשה, ואין לי אלא לדחות את טענותיו בהקשר זה.

מסקנה זו מצטרפת אל ונתמכת במסקנה רחבה יותר המתחייבת במקרה זה ולפיה לא ניתן לתת כל אמון בגרסת הנאשם בדבר הרקע להגשת התלונה נגדו. בהקשר זה מסר הנאשם בעדותו בבית המשפט גרסה כבושה הסותרת חזיתית את הגרסאות שמסר בעד שנחקר במשטרה ואשר אינה מאפשרת מתן ולו קמצוץ של אמון בדבריו. בעוד בהודעותיו במשטרה ביקש לשכנע כי ביסוד הגשת התלונה סכסוך בינו לבין רוזה, ובני משפחה נוספים, בדבר הבעלות על דירת המתלוננת והכספים והזכויות להם הוא זכאי בגין הסיוע הכלכלי שהעניק לה לטענתו, הרי שבעדותו בבית המשפט שינה את החזית באופן מוחלט וטען כי מקורה של תלונת השווא שהוגשה נגדו בסכסוך בינו לבין המתלוננת לגבי המכתב. בעוד בהודעותיו במשטרה הבהיר, וחזר והבהיר, כי בינו לבין המתלוננת אין כל סכסוך, וכל המחלוקת הן בינו לבין בני משפחתה של המתלוננת, הרי שבעדותו בבית המשפט התהפכה התמונה על ראשה והנאשם תיאר מחלוקת קשה בינו לבין המתלוננת, אשר התמשכה לאורך שנתיים תמימות, ובאה לידי ביטוי גם בסנקציות כלכליות שהפעיל כלפיה, והכול ביחס לאותו מכתב שעמד ביניהם כתהום פעורה. הנאשם אף תיאר בעדותו את המתלוננת כמי שקיללה אותו בנוכחות בני משפחה ואימה עליו בהגשת תלונת שווא, וזאת בניגוד מוחלט לדבריו המפורשים במשטרה לפיהם בינו לבין המתלוננת אין כל בעיה.

גרסתו בבית המשפט לא רק שסתרה חזיתית את גרסתו במשטרה אלא אף היוותה באופן מובהק גרסה כבושה, שכן אין לה כל זכר, ולו ברמז, בהודעותיו המפורטות במשטרה, לרבות בתיעוד החזותי והקולי המפורט המצוי בת/9. הפעם

הראשונה בה הוזכר המכתב היה בשולי חקירתה הנגדית של המתלוננת, שם הוזכר מבלי שהוטחו בה מכלול המשמעויות שמייחס הנאשם למכתב, בעוד יתר בני המשפחה כלל לא נחקרו לגבי המכתב, על אף שלטענת הנאשם חברו כולם נגדו לנוכח האירועים הקשורים למכתב. רק בעדותו בפני העלה הנאשם לראשונה את מכלול טענותיו לגבי המכתב והשלכותיו, ואין מנוס מהמסקנה כי מדובר בגרסה כבושה אשר אין לייחס לה כל משקל וברי כי הנאשם נאחז בה בניסיון כושל להוכיח את צדקת טענותיו, הכושלות בזו אחר זו. תחילה ניסה כזכור לצייר את רוזה, בתה של המתלוננת, כעבריינית, נרקומנית לשעבר, המסוכסכת עם עבריינים, בהמשך ביקש לשכנע כי מי מבני המשפחה, באופן אבסורדי, הצית בעצמו פעמיים את דלת הדירה, ולבסוף נאחז הוא כמוצא שלל רב באותו מכתב, שגם אם קיים אין בינו לבין הגשת התלונות דבר וחצי דבר. גם רמיזותיו לגבי שריפת האופנוע של גדי והדליקה שאירעה בבית המשפחה בבאר שבע, שלגבי שתיהן נמסרו הסברים סבירים שלא נסתרו, אינן אלא חלק מאותו ניסיון נואש להרחיק את עצמו מהמעשים, שביצועם הוכח מעל לכל ספק סביר. בשולי הדברים ייאמר גם כי לא ברור כלל ההיגיון שעומד ביסוד גרסתו העדכנית של הנאשם ולפיה נועדה התלונה למנוע ממנו לחשוף את המכתב בפני קרובי משפחתה של המתלוננת. ברי כי אין בהגשת התלונה כדי למנוע ממנו לעשות כן, על עוד המכתב מצוי בשליטתו, והראיה כי לדבריו אכן הציג את המכתב בפני הגורמים הרלבנטיים לאחר ששוחרר ממעצרו.

התוצאה היה כי אני מוצא את הנאשם אחראי לביצוע שני מעשי ההצתה, אשר פגעו בדלת הדירה, ובהתאם לכך מרשיעו בעבירה של היזק לזדון, המיוחסת לו באישום הראשון. אם אפנה כעת לאישום השני ואיישם את אותן מסקנות ממש בדבר עוצמת הראיות, הרי שיש לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירת האיומים שיוחסה לו באישום זה ולהרשיעו בעבירה של תקיפת בת זוג אשר גרמה לחבלה של ממש, בכך שנשך בפניה של המתלוננת, מתחת לעינה, וגרם לה סימני חבלה אדומים. אציין כי אני ער לכך שהמתלוננת כבשה את תלונתה בנודע לאישום השני תקופה ארוכה, עד לאירועי האישום הראשון, אך דבריה לפיהם לא התלוננה מוקדם יותר נגד הנאשם מתוך תקווה כי האירועים לא יישנו, ולנוכח הקשר הזוגי ביניהם, נדמים בעיני הסברים כנים ואותנטיים, המסבירים היטב את השיהוי בהגשת התלונה נשוא האישום השני.

לגופם של דברים ייאמר, כי המתלוננת תיארה אמנם בעדותה ובתלונתה במשטרה דברי איום ומעשי אלימות נוספים בהם נקט הנאשם כלפיה באותה הזדמנות, אך מהטעמים שפורטו לעיל בהרחבה אינני מוצא לנכון להסתמך על עדותה בלבד לקביעת ממצאים חד משמעיים, אלא שבכל הנוגע לנשיכה שספגה המתלוננת מתחת לעין קיימת ראיה משמעותית נוספת לחובת הנאשם בעדותו של גדי. גדי אמנם אישר בהגינתו כי לא היה עד לנשיכה עצמה אך תיאר כיצד שמע את המתלוננת צועקת לעזרתו ועל כן הגיע למטבח והספיק להבחין בנאשם ובמתלוננת עומדים זה מול זה, כשהסימן האדום מתנוסס מתחת לעינה **"ורואים שזה נשיכה של ביס והיא אמרה לי באמהרית תראה מה הוא עשה לי"**. גדי תיאר כיצד הפריד בין השניים, לקח את הנאשם, שהיה נתון תחת השפעת אלכוהול, לסלון הבית והביא לו כוס מים. השילוב בין דברי גדי והסכנה לה נחשף במטבח לבין עדות המתלוננת מובילים למסקנה חדש משמעית לפיה נשך הנאשם את המתלוננת וגרם לה לחבלה, ואם לא יורשע הנאשם במעשים הנוספים שתוארו על ידי המתלוננת, הרי שכך ייעשה רק מחמת הזהירות המתחייבת בפלילים.

עוד ראוי יהיה להזכיר כי הנאשם בעדותו בפני מסר לראשונה, גם בהקשר זה, גרסה כבושה ושקרית, ולפיה זכור לו כי בעת שסידרה המתלוננת את הקניות באותו יום נפלה עליה צלחת וזהו מקור החבלה. מדובר בטענה שעלתה לראשונה בעדותו של הנאשם בבית המשפט, מבלי שהוזכרה בדבריו במשטרה, או הוטחה במתלוננת. בהודעתו ת/7 טען הנאשם

זכור כי המתלוננת סיפרה לשכנים שקיבלה מכה מהארון, וגם שם לא הזכיר כלל נפילתה של צלחת, כך שאין מנוס מהמסקנה כי מדובר גם בהקשר הנוכחי בגרסה שקרית שנולדה בניסיון כושל לחלץ את הנאשם מהאחריות למעשיו. לפיכך, יורשע הנאשם באישום השני בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת לחבלה של ממש, ויזוכה, מחמת הספק, מעבירת האיומים.

לא נותר אלא לדון בעבירות האיומים וההטרדה כלפי שמעון. לאחר שנתתי דעתי לראיות שהובאו בהקשר זה אני סבור כי יש לזכות את הנאשם מחמת הספק גם מעבירות אלה. מדברי הנאשם עצמו עולה כי במהלך שיחות הטלפון שניהל עם שמעון הטיח בו כי יהיה עליו לשלם 30,000 ₪ ואף השתמש בנוגע לסכום זה במילים "אני קונס אותך". כמו כן, הבהיר לשמעון, במה שעשוי להתפרש כאיום כי יפנה בתלונה נגדו לרשויות מס הכנסה וביטוח לאומי. אך על פי כן, לא שוכנעתי מעל לכל ספק סביר כי אכן מדובר היה בדברי איום. הנאשם הסביר כי פנה אל שמעון, בין היתר, משום שהעסיק את המתלוננת בעבודה מעבר לשעות המותרות לה על פי אישורי המוסד לביטוח לאומי, באופן שהעמיד אותה בסיכון כי תידרש להחזיר את דמי הקצבה שקיבלה ולהיקנס. על רקע זה דרש משמעון לחדול מכך והבהיר לו כי הוא זה שייאלץ לשאת בקנס הצפוי, בהיקף של 30,000 ₪.

שמעון, מצדו, דחה את טענות הנאשם לגבי הפגמים בהעסקה אך לא שלל את האפשרות כי במהלך שיחת הטלפון הטיח בו הנאשם כי הוא מעסיק את המתלוננת בניגוד לחוק וכי אם הדבר יתברר למוסד לביטוח לאומי עשויה היא להידרש לשלם עבור כספים שקיבלה. הוא אף ציין כי בפועל לא בדק את טענות הנאשם ואף לא דיווח לרואה החשבון המטפל בענייניו על כך שהמתלוננת מקבלת קצבה מהביטוח הלאומי. דבריו אלה של שמעון, על אף שאין הם מצדיקים את אופייה התקיף והפוגעני של שיחת הטלפון, מותירים מקום לספק האם יש לפרש את השיחה כשיחת איום או ככזו המונעת מאינטרס לגיטימי של הנאשם להתריע בפני שמעון על מה שנתפס בעיניו כהעסקה בלתי ראויה, להציב בפניו את המשמעות הכלליות הצפויות אם ייחשפו המעשים ולהבהיר לו כי הנאשם לא יסכן עם התנהלות זו ויפנה לכל הגופים הרלבנטיים על מנת לחשוף את מעשיו של המעסיק. על יסוד ספק זה, אין מקום להרשיע את הנאשם בעבירת האיומים המיוחסת לו לגבי שמעון.

בשים לב למסקנה זו, אין גם מקום להרשיע את הנאשם בעבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק. בשונה מהאמור בכתב האישום, שם הוזכרו לא פחות מ-12 הזדמנויות שונות בהן התקשר הנאשם לשמעון, הרי שבמסמך ת/14 מתוארים 7 ניסיונות כאלה בלבד. יתרה מכך, השיחה הראשונה והארוכה ביותר, הייתה שיחה שיזם, על פי האמור ב-ת/14, דווקא שמעון ולא הנאשם, שכן מדובר בשיחה שיצאה ממכשיר הטלפון של שמעון לזה של הנאשם. בתום שיחה זו מתועדות 3 שיחות קצרות ועוקבות שיזם הנאשם, שכל אחת מהן לא עלתה באורכה על דקה, וכן 3 ניסיונות נוספים להשיגו, לאחר ששמעון הפסיק, ככל הנראה, לענות לנאשם. בשים לב לתיעוד האובייקטיבי של השיחות בת/14, אינני סבור כי מעשיו של הנאשם הגיעו לכדי עבירה פלילית של הטרדה באמצעות מתקן בזק, ועל כן מן הראוי לזכות אותו גם מעבירה זו.

לאור כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם במסגרת האישום הראשון בעבירה של היזק בזדון - עבירה על סעיף 452 לחוק העונשין ומרשיע אותו במסגרת האישום השני בעבירה של תקיפת בת זוג אשר גרמה לחבלה של ממש - עבירה על סעיף 382 (ג) לחוק העונשין. במקביל, אני מזכה את הנאשם מעבירות האיומים שיוחסו לו בשני האישומים ומהעבירה

של הטרדה באמצעות מתקן בזק שיוחסה לו באישום הראשון.

ניתנה היום, כ"ג תשרי תשע"ז, 25 אוקטובר 2016, במעמד הצדדים